

Bjørn Elmquist (RV):

I torsdags havde vi her i Folketinget en lang debat, jeg tror, den var på 6½ time, der handlede om velfærdssamfundet, og hvilken reform der var påkrævet for vores velfærdssamfund. Ved den lejlighed var mange af os interesseret i det, der hedder den sociale arv, og nogle af os var også inde på, at den sociale arv kan være så belastende, at der er mange, der ryger helt af skinnerne, og hvis kurs går lige direkte ind i kriminalitet.

Debatten i dag kommer også meget let til at handle om det samme. Efter det i torsdags var jeg om aftenen ude til et offentligt møde i Tårnby med deltagelse af bl.a. en klubleder derude fra. Det er en del af Amager, der for år tilbage var meget belastet af kriminalitet; det var bl.a. derude, nogle af rockeropgørene fandt sted i 1980'erne og også helt tilbage i 1970'erne. Det var også dér, Makrellen blev skudt, blev jeg erindret om.

Klublederen hedder John Karlslund, og han havde som udgangspunkt, at han ikke i sit lange liv derude som klubleder overhovedet havde set nogen gode resultater af fængselsstraf. Han var ikke i tvivl om, at det var nødvendigt at anvende det en gang imellem, men han havde ingen gode resultater.

Hans erfaring var, at ud over det rent sociale kom mange af disse truede unge, som røg ud i ungdomskriminalitet, fra enten helt skæve familier, hvor der kun var én forælder, eller fra familier, hvor der var en ualmindelig dårlig struktur, og hvor forældrene flittigt benyttede sig af noget, vi også debatterer herinde med jævne mellemrum: revselsretten.

Hvordan kan det være, at forældre stadig væk kan give deres børn tæsk? Det skal altså helt op i børnemishandling, før der sker noget, og selv i så fald er vi jo fra samfundets side ganske forstående, tolerante, eller hvad vi nu skal kalde det.

Jeg tror nok, der snart igen fremsættes et forslag om det. Jeg tror, SF har lavet et forslag om det, og så kan vi tage vores sædvanlige trippervals rundt om det, hvor nogle fastholder deres modstand mod det, og andre spørger: Hvad bliver det for nogle Stasiforhold, vi får i familien, hvis det er sådan, at børnene kan gå til politiet og sige: »Min mor slog mig i går aftes«, eller: »Min far tæskede mig med en hårbørste?« Og så skal børnenes forældre måske i fængsel.

Men se, det starter helt dernede, og så kommer den sociale deroute. Så kommer alt det, som

jeg faktisk synes er blevet beskrevet af alle ordførere indtil nu. Det kan vi godt fastslå.

Socialministeren har nogle helt konkrete ting i sit indlæg, og de er jo allerede indeholdt i regeringens udspil med voldspakken. Det skal jeg i og for sig ikke opholde mig meget ved, for det ser jeg også en mulighed for at et stort set enstemmigt Folketing vel kan slutte op om.

Jeg vil godt beskæftige mig lidt med det u håndterlige i vores debat, nemlig om ungdomskriminaliteten er steget eller faldet. Jeg er af den klare opfattelse, at ungdomskriminaliteten i de senere år er faldet ganske markant, også mere end det, som tilsiges af de færre ungdomsårgange. Jeg kan så prøve at finde statistisk belæg for det, og det er svært, men det er lige så svært at finde statistisk belæg for det modsatte.

Skulle vi så kunne enes om, at ungdomskriminaliteten i disse år er faldende? Jeg har på det allerseneste fået denne årsberetning fra Politidirektøren i København, og dér står på side 51 en oversigt over 1994-, 1995- og 1996-tallene for lovovertrædernes alder, for så vidt angår unge under 18 år. Dér er den faktisk faldende i alle årene for dem, der er 12 år og derover, men når vi ned til dem under 10 år, er den steget i 1995 og uændret i 1996. Den samlede konklusion af de tal dér er klart, at i Københavns Politidirektørs opgørelse for 1996 er der sket et markant fald i antallet af unge lovovertrædere.

Vi vil så blive mødt med det argument, at det da ikke er på grund af retspolitikken, men på grund af den økonomiske situation. Nu er der flere job, nu er der bedre mulighed for at få en uddannelse, end der var for 3-4-5 år siden. Det er da godt nok, synes jeg, for det understreger netop, hvad der så ofte er beveggrund for, at det går skævt for unge, nemlig at de ikke har haft de udsigter. Nu da disse udsigter er forbedret, har det også indvirkning i så henseende.

Så bliver tiltalefrafald drøftet meget, og det har jeg hørt som en gennemgående fast kritik både hos Venstres ordfører og hos De Konservatives ordfører, og jeg har også hørt hr. Behnke sige det fra talerstolen som ordfører for forslagsstillerne. Jeg vil godt have sat tal på de dér påstande, og jeg må bede om, at de kommer fra de personer, der fremsætter disse påstande.

Jeg vil komme med den modsatte påstand: Antallet af tiltalefrafald pro persona er kraftigt faldende i disse år, hvis vi sammenligner med, hvordan det var i midten af 1980'erne. Jeg mener, der var en statistik engang dér midt i 1980'erne, hvoraf det fremgik, at der var op til